

ਗਉੜੀ · ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ਤੇਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਰੂਪੁ ਸਗਲ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ ॥ ੧॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਰਗ ਪਇਆਲ ਮਿਰਤ ਭੂਅ ਮੰਡਲ ਸਰਬ ਸਮਾਨੋ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤ
 ਸਗਲ ਕਰ ਜੋਰਹਿ ਸਰਬ ਮਇਆ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਦੋਹੀ ॥ ੧॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮੁ ਤੁਮਰਾ
 ਸੁਖਦਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸੀਤਲੋਹੀ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਸਿਉ ਗਾਲ
 ਗਲੋਹੀ ॥੨॥੮॥੧੨੯॥ {ਪੰਨਾ 207}

ਪਦਅਰਥ:- ਤੁਝ ਬਿਨੁ,—ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾ, ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਰੀਝਾਵੈ—ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ। ਤੇਹੀ—ਤੈਨੂੰ। ਸਗਲ—
 ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ। ਮੋਹੀ—ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਪਇਆਲ—ਪਾਤਾਲ। ਮਿਰਤ—ਮਾਤ ਲੋਕ। ਭੂਅ ਮੰਡਲ—ਭੂਮੀ ਦੇ ਮੰਡਲ, ਧਰਤੀਆਂ ਦੇ ਚੱਕਰ, ਸਾਰੇ
 ਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਏਕੈ ਓਹੀ—ਇਕ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ। ਸਿਵ—ਸ਼ਿਵ, ਕਲਿਆਣ-ਸਰੂਪ। ਕਰ—ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ {‘ਕਰੁ’
 ਇਕ-ਵਚਨ, ‘ਕਰ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ}। ਸਰਬ ਮਇਆ—ਹੇ ਸਭ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਦੋਹੀ—ਦੁਹਾਈ,
 ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਪੁਕਾਰ। ਮਇਆ—ਦਇਆ। 1।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ—ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਡਿੱਗੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸੀਤਲੋਹੀ—ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ। ਸਿਉ—
 ਨਾਲ। ਗਾਲ ਗਲੋਹੀ—ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰਾ (ਸੋਹਣਾ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ) ਰੂਪ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ
 ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। 1। ਰਹਾਉ।

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਸੁਰਗ-ਲੋਕ, ਪਾਤਾਲ-ਲੋਕ, ਮਾਤ-ਲੋਕ ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ
 ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਭ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੇ ਠਾਕੁਰ! ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ‘ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ’
 ਆਖ ਆਖ ਕੇ (ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ) ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1।

ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ‘ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਡਿੱਗੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ’। ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ,
 ਤੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੀ (ਤੇਰੇ ਸੇਵਕਾਂ
 ਵਾਸਤੇ) ਗਿਆਨ-ਚਰਚਾ ਹੈ, ਸਮਾਧੀਆਂ ਹੈ, (ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੀ) ਇੱਜ਼ਤ ਹੈ। 2। 8। 129।